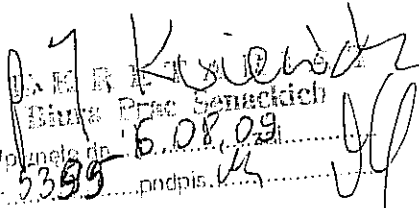

Warszawa 2009-08- 04

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI

RR.rs.4021-tytoń /46/09 (3696)

 S. P. M. R. K. Księżdz
 Biuro Prac Senackich
 Wpłynęło do: 5.08.09
 nr: 3399, podpis:

Pan
 Bogdan Borusewicz
 Marszałek Senatu
 Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

W związku z oświadczeniem Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego złożonym podczas 35. posiedzenia Senatu RP w dniu 1 lipca 2009 r., przekazanym przy piśmie z dnia 8 lipca 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1810/09 i dotyczącym stanu oraz perspektyw funkcjonowania rynków rolnych w Polsce, wyjaśniam, co następuje.

Rynek tytoniu

Uprawa tytoniu w Polsce jest prowadzona w pięciu tradycyjnych rejonach uprawy: lubelsko-podkarpackim, świętokrzysko-małopolskim, kujawsko-pomorskim, mazurskim oraz dolnośląskim. Uprawą tego surowca zajmuje się ok. 14,5 tys. plantatorów. Powierzchnia uprawy tytoniu w Polsce wynosiła w ostatnich latach 16,8 - 17,5 tys. ha. Wzrosła kontraktacja tytoniu z 37,7 tys. ton w 2004 r. do 50,7 tys. ton w 2009 r. Produkcja tytoniu w latach 2004 - 2008 wynosiła odpowiednio: 29,1 tys. ton; 33,6 tys. ton; 40,5 tys. ton; 39,5 tys. ton; 41,2 tys. ton. Ceny surowca tytoniowego w 2008 r. wynosiły: 2,59 - 4,22 zł/kg - dla tytoniu jasnego typu Virginia; 2,71 - 3,11 zł/kg - dla tytoniu jasnego typu Burley; 1,28 - 1,52 zł/kg - dla tytoniu typu mocny Skroniowski i Puławski oraz 1,88 zł/kg - dla tytoniu typu Kentucky.

Z wstępnych danych z umów zawartych na uprawę tytoniu wynika, że ceny skupu tytoniu ze zbiorów 2009 r. kształtować się będą w granicach:

- 0,5 - 6,50 zł/kg - dla tytoniu jasnego typu Virginia; 0,50 - 4,50 zł/kg - dla tytoniu jasnego typu Burley; 1,00 - 3,40 zł/kg - dla tytoniu typu mocny Skroniowski i Puławski oraz 1,00 - 3,20 zł/kg - dla tytoniu typu Kentucky.

W sektorze tytoniowym działa 6 firm zajmujących się skupem oraz wstępnym przetwarzaniem surowca tytoniowego: Universal Leaf Tobacco Poland Sp. z o. o., FTK Spółka z o.o., Philip Morris Polska Tobacco Sp. z o. o., Luxor Sp. z o. o., Tabak Polen Sp. z o.o. oraz BELFEPAC NV (przetwórcza Belgijski, który posiada prawo do zawierania umów z polskimi plantatorami).

W celu zapewnienia konkurencyjności krajowych producentów surowca tytoniowego na wspólnym rynku, Polska, wykorzystując możliwość przewidzianą w Traktacie Akcesyjnym, stosuje, oprócz jednolitej płatności obszarowej, krajowe płatności uzupełniające dla producentów surowca tytoniowego.

W ramach stosowanego w Polsce systemu wsparcia producenci surowca tytoniowego otrzymują jednolitą płatność obszarową - finansowaną ze środków unijnych (w 2004r. - 210,53 zł/ha, w 2005 r. - 225,00 zł/ha, w 2006r. - 276,28 zł/ha, w 2007r. - 301,54 zł/ha, w 2008r. - 339,31 zł/ha, w 2009r. -119,87 euro/ha) oraz płatności uzupełniające - finansowane z budżetu krajowego.

Na płatności uzupełniające dla plantatorów tytoniu przeznaczono odpowiednio: w 2004r. - 145,3 mln zł, w 2005r. - 201,3 mln zł, w 2006r. - 263,2 mln zł, w 2007r. - 268,9 mln zł, w 2008r. -276,1 mln zł. W 2009 r. poziom płatności uzupełniających stanowił będzie 90% maksymalnego poziomu przewidzianego w Traktacie Akcesyjnym tj. 91,3 mln euro.

W okresie 2007-2009 r. płatności uzupełniające dla plantatorów tytoniu wypłacane są w formie związanej i niezwiązanej z produkcją. Od 2007 r. stawki płatności związanych z produkcją są równe maksymalnym stawkom możliwym do stosowania w całej Unii Europejskiej (dla tytoniu jasnego odmian typu Virginia - 2.980,62 euro/tonę oraz dla pozostałych tytoni - 2.384,23 euro/tonę).

Po zakończeniu ww. okresu przejściowego, tj. od 2010 r., dotychczasowe płatności dla producentów surowca tytoniowego zostaną w całości odłączone od produkcji. W związku z tym również nowe państwa członkowskie stosujące SAPS nie mogą od 2010 r. stosować krajowych płatności uzupełniających dla producentów surowca tytoniowego w formie związanej z produkcją.

W państwach członkowskich stosujących system SPS zdecydowano o przeniesieniu połowy środków finansowych przeznaczonych dotychczas na płatności do tytoniu do II filaru WPR na działania skierowane do regionów, w których

produkowany jest tytoń. Pozostałe 50% płatności będzie wypłacane w formie niezwiązanej z produkcją w systemie SPS.

Natomiast w przypadku nowych państw członkowskich stosujących uproszczony system płatności bezpośrednich (SAPS), całość wspólnotowych środków finansowych odpowiadających płatnościom do tytoniu (z uwzględnieniem poziomu wynikającego z *phasing-in*) pozostaje w kopercie finansowej SAPS.

Nie mniej jednak, zgodnie z wyjaśnieniami KE, krajowe płatności uzupełniające w formie niezwiązanej z produkcją nie będą mogły przekroczyć poziomu stosowanego w tym samym czasie w krajach UE-15, a więc 50%.

W Polsce oznacza to, że od 2010r. uzupełniające płatności dla plantatorów tytoniu (z uwzględnieniem Jednolitej Płatności Obszarowej SAPS) nie mogą przekroczyć kwoty ok. 52 mln euro rocznie.

Ponadto dla wszystkich gospodarstw, w tym również tytoniowych, otwarte są obecnie funkcjonujące w ramach PROW 2007-2013 ogólnodostępne działania, takie jak np.: „Modernizacja gospodarstw rolnych”- mające na celu wsparcie modernizacji dotychczas prowadzonej działalności czy „Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej” – wspomagające projekty inwestycyjne mające na celu stworzenie dodatkowego, pozarolniczego źródła dochodu.

Na zasadach ogólnie obowiązujących dostępne są również inne formy pomocy przewidziane w PROW 2007-2013.

Należy zauważyć, że wprowadzona reformą 2003r. zmiana systemu wsparcia na rynku tytoniu, polegająca na wprowadzeniu od 2010r. systemu płatności uzupełniających niezwiązanych z produkcją, nie oznacza, wbrew opiniom środowiska plantatorów tytoniu, konieczności rezygnacji z tej uprawy, a tym bardziej likwidacji tego rynku. Obawa, że w wyniku ustaleń reformy dotyczącej sektora tytoniowego zakłady przemysłu tytoniowego wycofają się z działań na tym rynku jest wątpliwa. Należy zaznaczyć, że zakłady te poczyniły w Polsce znaczne inwestycje i w ich interesie leży pozyskanie surowca do produkcji.

Podkreślenia wymaga fakt, że polscy plantatorzy tytoniu produkują surowiec wysokiej jakości. Na tle innych branż są dobrze zorganizowani. Powinno się to przełożyć na uzyskiwanie przez nich cen adekwatnych do tej wysokiej jakości w ramach negocjacji wieloletnich umów z odbiorcami tytoniu.

Zgodnie z uzyskaną z Ministerstwa Finansów informacją na temat wpływu zmian akcyzy na sytuację zakładów produkujących tytoń papierosowy i fajkowy należy na wstępie zasygnalizować, iż generalnie polityka podatkowa wobec wyrobów tytoniowych określona prawem wspólnotowym, czy też wynikająca z kompetencji i uwarunkowań danego kraju jest narzędziem dla realizacji szeregu celów, spośród których należy wymienić cel fiskalny, zdrowotny i gospodarczo-ekonomiczny, zapewniający prawidłowy rozwój rynku wyrobów tytoniowych poprzez dążenie do utrzymywania właściwych relacji podatkowych między poszczególnymi wyrobami tytoniowymi i eliminowanie zidentyfikowanych nieprawidłowości w systemie podatku akcyzowego.

Ustawą z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz.U. z 2009 r. Nr 3, poz. 11) dokonana została zmiana struktury akcyzy dla kategorii inny tytoń do palenia, polegająca na przejściu ze stosowanej stawki procentowej na kwotowo-procentowy system opodatkowania akcyzą i ustaleniu dla niego wysokości stawki kwotowej i procentowej na tym samym poziomie jak dla ciętego tytoniu do ręcznego sporządzania papierosów.

Zrównanie opodatkowania na obie wymienione powyżej kategorie tytoniu do palenia miało na celu likwidację patologii polegającej na wykorzystywaniu niższej procentowej stawki akcyzy określonej dla innego tytoniu do palenia, tj. tytoniu fajkowego do opodatkowania niż tytoniu do ręcznego sporządzania papierosów, objętego wyższą akcyzą.

Zatem o wyborze struktury opodatkowania dla tytoniu do palenia, polegającej na ustaleniu dla całego tytoniu do palenia, obejmującego swym zakresem tytoń do ręcznego sporządzania papierosów i inny tytoń do palenia (tj. tytoń fajkowy) tej samej stawki kwotowej i procentowej zdecydowała przede wszystkim konieczność uszczelnienia systemu podatkowego.

Ponadto niniejszą ustawą zwiększone zostało opodatkowanie akcyzą tytoniu do palenia w taki sposób, aby stanowiło ono 2/3 opodatkowania akcyzą papierosów. Zmiana struktury opodatkowania akcyzą tytoniu fajkowego jak i uwzględnienie ww. relacji w opodatkowaniu tytoniu do palenia w stosunku do papierosów spowodowało, iż podwyżka akcyzy na tytoń do ręcznego sporządzania papierosów wyniosła ok. 51,6%, a na inny tytoń do palenia ok. 172%, co w znaczący sposób przekroczyło skalę podwyżki akcyzy na papierosy (ok. 18,10%) wynikającą z osiągnięcia minimum podatkowego, obowiązującego na ten wyrób akcyzowy w Unii Europejskiej.

Ustawowe stawki podatku akcyzowego w wyrażeniu kwotowo-procentowym, wynikające z przełożenia skali podwyżki akcyzy na papierosy i tytoń do palenia, kształtują się następująco: na papierosy 138,50 zł/1000 szt. i 31,41% maksymalnej ceny detalicznej, zaś na tytoń do palenia 95,00 zł/kg i 31,41% maksymalnej ceny detalicznej. A zatem mimo znacznej podwyżki akcyzy na tytoń do palenia, zachowana została różnica w opodatkowaniu akcyzą pomiędzy tytoniem do palenia a papierosami.

Zaproponowane w ustawie rozwiązania dotyczące struktury i stawek podatku akcyzowego na tytoń do palenia są zgodne ze stanowiskiem większości podmiotów należących do przemysłu tytoniowego, aczkolwiek w toku prac legislacyjnych zgłaszane były również propozycje konieczności zrównania stawek akcyzy na tytoń do palenia ze stawkami akcyzy na papierosy.

Komisja Europejska również stoi na stanowisku docelowego zrównania opodatkowania akcyzą tych wyrobów, uznając, iż nie istnieją racjonalne przesłanki do utrzymywania różnic w ich opodatkowaniu, bowiem tytoń do ręcznego sporządzania papierosów i papierosy gotowe, choć mają nieco inne cechy, to jednak bezpośrednio ze sobą konkurują jako wyroby przeznaczone do palenia i są równie szkodliwe dla zdrowia.

Przygotowany przez Prezydencję Czeską projekt dyrektywy zmieniającej dyrektywę w zakresie struktury i stawek akcyzy stosowanych dla wyrobów tytoniowych przewiduje podwyższenie opodatkowania akcyzą wszystkich wyrobów tytoniowych, w tym w pierwszym etapie - ustalenie minimalnej stawki akcyzy dla drobno krojonego tytoniu do palenia na poziomie 2/3 minimalnej stawki akcyzy na papierosy.

Według Ministerstwa Finansów na podkreślenie zasługuje również fakt, iż producenci tytoniu fajkowego (charakteryzującego się wysoką ceną detaliczną)- a nie „pseudo” tytoniu fajkowego, występującego dość powszechnie w obrocie rynkowym, który *de facto* jest tytoniem do sporządzania „skrętów”- od początku prac nad projektem ustawy o podatku akcyzowym opowiadali się za zmianą struktury opodatkowania akcyzą dla innego tytoniu do palenia (tytoniu fajkowego), polegającą na przejściu ze stosowanej stawki procentowej na kwotowo-procentowy system opodatkowania, mając jednocześnie świadomość, iż rozwiązanie to pociąga za sobą znaczący wzrost opodatkowania akcyzą tego wyrobu. Ponadto Polski Związek Plantatorów Tytoniu jak i większość okręgowych związków plantatorów tytoniu pozytywnie oceniły zmniejszenie różnic obciążeń podatkowych na tytoń do palenia

względem opodatkowania gotowych papierosów. Ich zdaniem relatywnie wyższy wzrost cen tytoniu do palenia pozwoli na utrzymanie na odpowiednim poziomie ceny skupu surowca tytoniowego, promując tym samym tytoń o wyższej jakości, co korzystnie wpłynie na dochody plantatorów tytoniu, bowiem zminimalizuje ryzyko spadku opłacalności upraw polskiego tytoniu.

Zdaniem Ministerstwa Finansów wysoka podwyżka akcyzy na tytoń do palenia nie zlikwidowała różnicy w opodatkowaniu akcyzą między tytoniem do palenia, a papierosami, pozwalając tym samym na funkcjonowanie na rynku, wyrobów tytoniowych o różnej ofercie cenowej. Niższe opodatkowanie tytoniu do palenia może zatem stanowić alternatywę dla palaczy o niskich dochodach jak również może ograniczyć zachętę do sięgania po wyroby tytoniowe pochodzące z przemytu, w dużej mierze, niewiadomego pochodzenia i wątpliwej jakości.

W opinii Ministerstwa Finansów wysoka podwyżka akcyzy na tytoń do palenia nie spowodowała spadku jego udziału w rynku wyrobów tytoniowych i nie przełożyła się na bardzo wysoki wzrost cen detalicznych. Na podstawie bowiem danych przemysłu tytoniowego, sprzedaż ogółem tytoniu do palenia (obejmującego swym zakresem tytoń do ręcznego sporządzania papierosów i inny tytoń do palenia, tj. tytoń fajkowy), w okresie od początku br. do maja 2009r. wzrosła o ponad 50% w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego, a średnio ważona cena detaliczna wzrosła nieco powyżej 20%. Jeżeli zaś chodzi o papierosy to, w tym samym okresie czasu, sprzedaż spadła o 15%, a średnio ważona cena detaliczna wzrosła o ok. 18%.

Biorąc pod uwagę powyższe, można pokusić się o stwierdzenie, iż podwyżka akcyzy na tytoń do palenia nie spowodowała zakłóceń na rynku wyrobów tytoniowych i nie naraziła na kłopoty finansowe lub wręcz upadłość producentów tytoniu do palenia.

Rynek owoców miękkich

Niestabilność rynku ogrodniczego przejawiająca się dużymi wahaniami wielkości produkcji, na którą w znacznym stopniu wpływ mają warunki pogodowe, powoduje, że w niektórych latach produkcja owoców może być nieopłacalna.

Wzrost podaży w wielu przypadkach skutkuje spadkiem ceny, co powoduje straty dla producentów, natomiast wzrost cen oferowanych sadownikom przekłada się na spadek dochodów przetwórców i może stanowić w następnym sezonie powód do zmniejszenia popytu na surowiec, a w konsekwencji oferowania niższych cen. W ubiegłym roku ceny większości owoców kształtowały się na względnie

satysfakcjonującym dla producentów poziomie. Istotne spadki zanotowano w przypadku wiśni oraz jabłek, co skutkowało wystąpieniem sytuacji kryzysowej na rynkach tych owoców.

W obecnym sezonie zbiorów mieliśmy do tej pory do czynienia z niekorzystną sytuacją na rynku truskawek kierowanych do przetwórstwa. Jak oceniają eksperci, główną przyczyną takiego stanu rzeczy jest nagromadzenie w magazynach dużych zapasów zagęszczonego soku truskawkowego, truskawek mrożonych jak również półproduktów tych owoców pochodzących z ubiegłorocznego zbioru. Powodów tak dużego skumulowania się zapasów jest kilka, m.in.:

- z roku na rok na rynku wspólnotowym zwiększa się podaż truskawek mrożonych importowanych z Maroko oraz Chin, co związane jest w szczególności ze zwiększoną presją na obniżenie cen kosztem jakości produktu,
- według analiz oraz sygnałów ze strony przetwórców w Polsce wciąż zalegają zapasy truskawek mrożonych ze zbiorów w sezonie 2008/2009 - w rezultacie, przetwórcy wstrzymali się z zakupem, co skutkowało ograniczeniem popytu.

Ponadto na występowanie sytuacji kryzysowych na rynku owoców miękkich kierowanych do przetwórstwa mają również wpływ poniższe czynniki:

- podaż przekraczająca popyt reprezentowany przez zakłady przetwórcze ulokowane w Polsce;
- rozdrobniona podaż ze strony producentów oraz brak kontraktacji;
- rosnące koszty siły roboczej, zwłaszcza, w przypadku ręcznego zbioru owoców.

Brak integracji pionowej w handlu owocami w relacjach producent - odbiorca, jest jednym z głównych czynników skutkujących znaczną niestabilnością cen na rynkach tych produktów. W sezonach, w których mamy do czynienia z występowaniem nawet nieznacznych nadwyżek podaży nad popytem, ceny owoców oferowanych przez odbiorców kształtują się na nieproporcjonalnie niskim poziomie nierzadko poniżej kosztów ich produkcji. Odwrotna sytuacja ma miejsce w sezonach, w których podaż ze względu na warunki agrometeorologiczne jest znacznie ograniczona (np. w 2007 r.).

Dlatego też na licznych spotkaniach z udziałem zarówno producentów owoców i warzyw jak i sektora przetwórczego, przedstawiciele Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Rady Gospodarki Żywnościowej wielokrotnie podnosili znaczenie umów kontraktacyjnych, w celu zniwelowania fluktuacji cen, występujących na rynku owoców i warzyw. Umowy kontraktacyjne z ustalonymi

cenami za owoce i warzywa stanowiłyby formę uniezależnienia cen tych produktów od zmiennej sytuacji na rynku. Rozwiązanie takie byłoby korzystne dla producentów w sezonach o nadmiernej podaży oraz dla odbiorców w sezonach, gdy podaż jest niższa niż zgłaszany popyt.

Należy jednocześnie podkreślić, że Ministerstwo nie ma instrumentów, które obligowałyby producentów z jednej, a przedsiębiorstwa przetwórcze z drugiej strony do zawierania umów kontraktacyjnych. Aktualnie stosowane uregulowania wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw nie przewidują możliwości wprowadzenia powszechnego obowiązku stosowania systemu umów kontraktacyjnych. Wprowadzono natomiast obowiązek stosowania umów kontraktacyjnych przez przedsiębiorstwa przetwórcze, które korzystają z jednego z działań PROW 2007-2013. Przedsiębiorstwa będące beneficjentami tego rodzaju wsparcia muszą określoną część przetwarzanego surowca krajowego pozyskiwać w ramach umów kontraktacyjnych. Niestety, mimo wielokrotnych spotkań inicjowanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi z przedstawicielami producentów i przetwórców, do tej pory nie wypracowano powszechnego wprowadzenia kontraktacji w handlu owocami.

Polska jako kraj członkowski ma ograniczone możliwości w zakresie ustanowienia i stosowania rozwiązań mających na celu wsparcie rynkowe dla producentów większości sektorów rolnych. Jednakże rozwiązania, jakie aktualnie funkcjonują w ramach wspólnotowych uregulowań objętych tzw. wspólną organizacją rynków rolnych w sektorze owoców i warzyw, mają za zadanie zapobiegać występowaniu problemów, z którymi mamy do czynienia w Polsce w sektorze produkcji ogrodniczej i w długiej perspektywie skutecznie przyczynią się do ich wyeliminowania.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi skupia swoją uwagę na umożliwieniu jak najszerszego wsparcia dla podmiotów reprezentujących interesy producentów, które uzyskały status grup lub organizacji producentów owoców i warzyw. Rolnicy zdając sobie sprawę ze słabej pozycji rynkowej pojedynczych gospodarstw, dostrzegają zalety zrzeszania się w tego rodzaju podmiotach. Dziś na rynku owoców i warzyw funkcjonuje 135 grup producentów owoców i warzyw oraz 7 organizacji producentów. Dzięki danym uzyskiwanym z prowadzonych badań i analiz rynkowych, producenci zrzeszeni w tego typu podmiotach dysponują o wiele szerszym dostępem do informacji nt. rynku aniżeli indywidualne gospodarstwa rolne. Jednostki takie mogą

zatem efektywnie wpływać na planowaną przez swoich członków produkcję, tak, aby dostosować ją do popytu, zarówno pod względem ilości jak i jakości. Grupy i organizacje koncentrując podaż stają się odpowiednio dużymi partnerami dla zakładów przetwórczych koncentrujących duży popyt. W takich relacjach podmioty te mogą realnie wpływać na poziom cen, które uzyskują za dostarczane do przetwórstwa produkty.

Ponadto grupy i organizacje skupiając znaczne zapotrzebowanie na środki produkcji tj. nawozy, środki ochrony roślin mogą także skutecznie negocjować ceny zakupu tych produktów. Bardziej uzasadnione ekonomicznie są także inwestycje w maszyny służące do zbioru (np. kombajny), przygotowania produktów do sprzedaży (np. sortownice), które w znacznym stopniu mogą ograniczyć zapotrzebowanie na coraz droższą siłę roboczą. Wiele z tego rodzaju urządzeń może być przedmiotem wsparcia przysługującego grupom i organizacjom producentów owoców i warzyw. Biorąc pod uwagę powyższe, Ministerstwo kontynuuje działania systemowe mające na celu wdrożenie rozwiązań przewidzianych uregulowaniami wspólnotowymi w sektorze owoców i warzyw.

Grupy producentów owoców i warzyw dysponują aktualnie bardzo szerokim zakresem możliwości pozyskiwania wsparcia. Wsparcie na pokrycie kosztów założenia oraz funkcjonowania grup producentów owoców i warzyw na poziomie 10%, 10%, 8%, 6%, 4% wartości produkcji sprzedanej w kolejnych latach realizacji planu dochodzenia do uznania przez te podmioty oraz wsparcie na realizację inwestycji na poziomie 75% kosztów kwalifikowanych, powinno być wystarczająco atrakcyjne dla producentów do tworzenia lub wstępowania do tego rodzaju podmiotów. Należy podkreślić, że wsparcie, o którym mowa, pochodzi nie tylko ze wspólnotowego budżetu UE, ale jest uzupełniane do ww. poziomów z budżetu krajowego. Wsparcie na pokrycie kosztów założenia oraz funkcjonowania jest w 25% współfinansowane ze środków krajowych, a wsparcie do kwalifikowanych kosztów inwestycji - w 1/3 z budżetu krajowego.

Do 31 grudnia 2011 r. przyznawana jest przejściowa pomoc obszarowa producentom truskawek oraz malin, które dostarczane są do przetworzenia. Jest ona przyznawana jedynie w odniesieniu do obszarów, których produkcja objęta jest umową z zatwierdzonymi podmiotami skupującymi i przetwórcami owoców miękkich (zgodnie z listą ogłoszoną w Dz.U. Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 19 marca 2009 r., Nr 3 poz. 43). Rolnicy mogą otrzymywać maksymalnie 400 euro do 1 hektara

uprawy malin i truskawek z czego 230 euro/ha pochodzi z budżetu UE, natomiast 170 euro/ha z budżetu krajowego. Płatność może być wypłacana jedynie w odniesieniu do maksymalnych krajowych powierzchni gwarantowanych, które dla Polski ustanowiono w wysokości 48 000 ha. W 2008 r. koperta finansowa wynosiła 65 216,640 tys. PLN. Wykorzystana powierzchnia referencyjna to 34 087,90 ha, co stanowi 71,02% krajowej powierzchni gwarantowanej. Do czerwca 2009 r. wypłacono producentom z tytułu dopłat do owoców miękkich 41 980 tys. PLN.

Należy również nadmienić, że 17 kwietnia 2007 r. weszło w życie rozporządzenie Rady (WE) nr 407/2007 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na import truskawek niegotowanych lub gotowanych na parze lub w wodzie, mrożonych, z dodatkiem lub bez dodatku cukru lub innego środka słodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej. Cło antydumpingowe obowiązuje przez okres pięciu lat od daty wejścia w życie powyższego rozporządzenia.

Rynek mięsa drobiowego

Sytuacja na rynku mięsa drobiowego w 2009 r. uległa poprawie w stosunku do 2008r. W 2008 r. nastąpiło obniżenie tempa wzrostu produkcji mięsa drobiowego w porównaniu z rokiem poprzednim. Przyrost produkcji w porównaniu do 2007 r. wyniósł 4,5%, produkcja ukształtowała się na poziomie 1165 tys. ton. Sytuacja ta spowodowana była pogorszeniem się opłacalności eksportu w drugiej połowie roku, co negatywnie wpłynęło na perspektywy produkcyjne.

Według danych GUS, zestawianych przez IERiGŻ, przemysłowa produkcja mięsa drobiowego (w zakładach drobiarskich zatrudniających powyżej 50 pracowników) w okresie styczeń-maj 2009 r. wyniosła 475,1 tys. ton, a więc spadła o 5% w stosunku do analogicznego okresu 2008 r.

Wg prognozy IERiGŻ z kwietnia 2009 r. produkcja mięsa drobiowego w 2009 r. może wynieść 1200 tys. ton, co oznaczałoby wzrost o 3% w porównaniu z 2008 r. Przewiduje się, że spożycie wewnętrzne wzrośnie o 1,3%, w tym dostawy do sieci handlowych o 2%. Prawie 90% przyrostu produkcji będzie przeznaczony na eksport. Wysokie są ceny skupu drobiu. Cena skupu kurcząt sukcesywnie rosła od początku roku i utrzymuje się na najwyższym od lat poziomie. Niemniej jednak od miesiąca odnotowuje się nieznaczny jej spadek. Średnia cena skupu kurcząt w 29 tygodniu 2009 r. (13-19.07.2009 r.) wyniosła 3,64 zł/kg i w stosunku do roku poprzedniego

cena skupu kurcząt była wyższa o 13,1%. Wysokie są również ceny sprzedaży mięsa drobiowego.

Komisja Europejska jako element porównawczy na rynku Wspólnoty przyjęła cenę sprzedaży tuszki kurczaka 65%. W 29 tygodniu 2009 r. (13-19.07.) średnia cena tuszki kurczaka w UE-27 wyniosła 173,74 EUR/100 kg. W Polsce cena sprzedaży tuszki kurczaka ukształtowała się na poziomie 133,71 EUR/100 kg, co stanowiło 77% średniej ceny w UE-27.

Od stycznia 2009 r. ceny pasz rosną. W czerwcu 2009 r. cena sprzedaży mieszanki pełnoporcjowej dla brojlerów wynosiła 1199 zł/tonę, a więc była wyższa o 3% w porównaniu do maja 2009 r. W stosunku do czerwca 2008 r. cena była jednak o 6,7% niższa.

Jeśli chodzi o handel zagraniczny w sektorze drobiu, Polska najwięcej eksportuje mięsa drobiowego (kod CN 0207). W okresie styczeń-maj 2009 r., wg wstępnych danych Ministerstwa Finansów, eksport mięsa drobiowego wyniósł 102,8 tys. ton, co oznacza spadek o 13,4% w stosunku do okresu I-V 2008 r. Import mięsa drobiowego w okresie I-V 2009 r. ukształtował się na poziomie 16,7 tys. ton, a więc wzrósł o 42,7% w stosunku do analogicznego okresu 2008 r.

Import mięsa drobiowego jest nadal znacznie niższy od eksportu - w analizowanym okresie dodatnie saldo handlu zagranicznego mięsem drobiowym wyniosło 86,1 tys. ton.

IERiGŻ szacuje, że w całym 2009 r. zarówno eksport, jak i import żywego drobiu, mięsa, podrobów i przetworów drobiowych mogą być wyższe o około 10% w porównaniu z rokiem 2008. Oznaczałoby to zwiększenie dodatniego salda handlu zagranicznego w tym sektorze.

W ramach wspólnej polityki wobec sektora mięsa drobiowego realizowane są obecnie, zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 653/2009 z dnia 23 lipca 2009 r. *ustanawiającym refundacje wywozowe w sektorze mięsa drobiowego* (Dz.U. L 192 z 24.07.2009, str. 47), refundacje do wywozu następujących produktów:

- piskląt jednodniowych (CN 0105) - stawki od 0,24 do 0,47 EUR/100 szt.,
- kurcząt mrożonych (CN 0207) wywożonych do krajów Bliskiego Wschodu i Wspólnoty Niepodległych Państw - stawka 40 EUR/100 kg.

Stawki refundacji wywozowych obowiązują od dnia opublikowania rozporządzenia Komisji Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, tj. od dnia 24 lipca 2009 r.

Rynek wieprzowiny

W końcu marca 2009 r. pogłowie trzody chlewnej liczyło 13,3 mln sztuk, co oznacza spadek liczebności stada ogółem o około 15% w porównaniu z marcem 2008 r. Pogłowie loch prośnych spadło o 3%. Stan pogłowia trzody chlewnej wskazuje co prawda na utrzymywanie się trendu spadkowego w chowie świń, jednak spadek ten w marcu 2009 r. nieco wyhamował. Wyraźnie niższe było tempo spadku pogłowia loch na chów i loch prośnych, które wyniosło odpowiednio 5,2% i 3%.

IERiGŻ ocenia, że w lipcu 2009 r. pogłowie trzody może wynieść około 14 mln sztuk i będzie mniejsze niż w lipcu 2008 r. o około 10%. Pogłowie macior prośnych może być natomiast wyższe o około 10%. Zdaniem ekspertów, jeśli warunki chowu w II półroczu 2009 r. będą podobne jak w I półroczu, to w listopadzie można się spodziewać pogłowia większego niż w listopadzie 2008 r. o około 5%, czyli wynoszącego około 15 mln sztuk.

W 2008 r. produkcja wieprzowiny wyniosła 1,9 mln ton (masa poubojowa) i była o 11% niższa niż w 2007 r. Wg prognoz ekspertów IERiGŻ w 2009 r. produkcja mięsa wieprzowego może ukształtować się na poziomie około 1,7 mln ton, co oznaczałoby spadek o 14% w stosunku do 2008 r.

Ceny wieprzowiny w 2009 r. są znacznie wyższe niż w latach ubiegłych. Według danych Zintegrowanego Systemu Rolniczej Informacji Rynkowej MRIRW, średnia cena zakupu żywca wieprzowego za I półrocze 2009 r. była o prawie 27% wyższa niż w analogicznym okresie 2008 r. W czerwcu 2009 r. po raz pierwszy od września 2004 r., cena zakupu trzody chlewnej po przeliczeniu na wagę żywą przekroczyła poziom 5 zł/kg. W porównaniu z analogicznym okresem 2008r. i 2007r., średnia miesięczna cena skupu żywca wieprzowego w czerwcu 2009 r. była wyższa odpowiednio o 17% i 40%.

W 29 tygodniu 2009 r., średnia cena żywca wieprzowego rejestrowana przez ZSRIR wynosiła 5,12 zł/kg i była o 12% wyższa niż w analogicznym tygodniu 2008 r. Ponadto, spadek cen zbóż spowodował, że relacje cen skupu trzody chlewnej do cen zbóż są obecnie korzystne. W 29 tygodniu 2009 r. relacja cen skupu trzody chlewnej do targowiskowych cen żyta kształtowała się jak 1:14,3 (1 kg żywca wieprzowego był ekwiwalentem 14,3 kg żyta), podczas gdy w 29 tygodniu 2008 r. wynosiła 1:6,3.

W prognozie z czerwca 2009 r. Zespół Ekspertów powołany przez Prezesa Agencji Rynku Rolnego ocenia, że w wyniku utrzymującego się spadku podaży

wieprzowiny na rynku krajowym, ceny skupu żywca w Polsce w 2009 r. będą wyższe niż 2008 r.

Uwzględniając sezonowe wahania podaży Zespół prognozuje, że przeciętne ceny skupu trzody chlewnej w kolejnych miesiącach mogą kształtować się następująco:

- we wrześniu 2009 r. na poziomie 5,10 - 5,40 zł/kg;
- w grudniu 2009 r. na poziomie 4,70 - 5,00 zł/kg.

Jeśli chodzi o sytuację na rynku wspólnotowym, w czerwcu 2009 r. średnia cena referencyjna (mps, klasa E) wieprzowiny w UE-27 wyniosła 150,35 EUR/100 kg. Polska cena wyniosła w tym samym okresie 152,93 EUR/100kg i była o 1,7% wyższa od średniej dla UE-27. Najniższe ceny za wieprzowinę w czerwcu br. uzyskano w Danii - 132,05 €/100kg i Szwecji - 135,56 €/100kg, a najwyższe na Malcie - 182,00 €/100kg i w Wielkiej Brytanii - 175,59 €/100kg.

W handlu zagranicznym zaobserwowano ponowny spadek salda w handlu żywą trzodą chlewną i mięsem wieprzowym. Wg wstępnych danych MF, w okresie I-V 2009 r. eksport mięsa wieprzowego wyniósł 65,2 tys. ton i był niższy o 38% w stosunku do analogicznego okresu 2008 r., natomiast import ukształtował się na poziomie 197 tys. ton, a więc wzrósł o 30%. Należy jednak zauważyć spadek importu wieprzowiny w ujęciu miesięcznym - w kwietniu 2009 r. w stosunku do marca spadek wyniósł prawie 15%, zaś w maju, w stosunku do kwietnia 2009 r., import obniżył się o 5%.

W ramach wspólnej polityki wobec sektora wieprzowiny realizowane są obecnie, zgodnie z rozporządzeniem Komisji nr 655/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. *ustanawiającym refundacje wywozowe w sektorze wieprzowiny* (Dz.U. L 192 z 24.07.2009, str. 53), refundacje do wywozu:

- mięsa i podrobów suszonych lub wędzonych (CN 0210) - stawka 54,2 EUR/100 kg;
- mięsa wieprzowego przetworzonego, w tym kielbas (CN 1601 oraz 1602) - stawki, w zależności od produktu, wynoszą od 15,2 do 29 EUR/100 kg.

Stawki refundacji wywozowych obowiązują od dnia opublikowania rozporządzenia Komisji Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, tj. od dnia 24 lipca 2009 r.

Rynek zbóż

Na funkcjonowanie krajowego rynku duży wpływ mają informacje dotyczące nadchodzących zbiorów zbóż. Według prognoz Międzynarodowej Rady Zbożowej w roku gospodarczym 2009/2010 zapasy początkowe ziarna zbóż na świecie będą na poziomie około 343,1 mln ton. W porównaniu z lipcem 2008 roku zapasy zbóż ogółem w lipcu 2009 roku będą wyższe o 23%, tj. o 65 mln ton. Również w porównaniu ze średnią z ostatnich pięciu lat będą one o 16,8% wyższe. Międzynarodowa Rada Zbożowa prognozuje, że w roku gospodarczym 2009/2010 zostanie zebranych 1,721 mld ton zbóż, tj. o 3,5% mniej niż w roku poprzednim. W porównaniu ze średnią z ostatnich pięciu lat zbiory w nadchodzącym roku będą wyższe o 3,6%. Zużycie zbóż ogółem sięgnie 1,736 mld ton i będzie wyższe od zbiorów o 13 mln ton. Z uwagi na zrównoważenie popytu i podaży zapasy utrzymają się na dość wysokim poziomie 328 mln ton.

Według prognoz Międzynarodowej Rady Zbożowej Unia Europejska wejdzie w nowy rok gospodarczy z zapasami zbóż na poziomie 34,8 mln ton. W porównaniu z rokiem 2008/2009 zapasy początkowe będą wyższe o 57,7%, w porównaniu ze średnią z ostatnich pięciu lat będą wyższe o 35,4%. W roku gospodarczym 2009/2010 w Unii Europejskiej zostanie zebranych 289,2 mln ton zbóż, tj. o 7,6% mniej niż w roku poprzednim oraz 1,8% mniej niż w ostatnich pięciu latach. Zużycie zbóż osiągnie poziom 274,6 mln ton i będzie o 14,6 mln ton mniejsze od poziomu produkcji. Wysoki poziom produkcji przy niewielkim wzroście zużycia zbóż pozwoli utrzymać zapasy na wysokim poziomie około 34 mln ton oraz wyeksportować blisko 27 mln ton zbóż. Import zbóż jest prognozowany na niskim poziomie 10 mln ton. Stosunkowo wysoki poziom zbiorów oraz utrzymywanie się zapasów na wysokim poziomie będą czynnikami stabilizującymi poziom cen na rynku wspólnoty w tym w Polsce.

Według danych z 26 maja br. opublikowanych przez GUS, w bieżącym roku powierzchnia zasiewów zbóż podstawowych z mieszankami zbożowymi jest nieco mniejsza od ubiegłorocznej i wynosi blisko 8,1 mln ha (zmniejszenie o ok. 1,4%).

Według prognoz Komisji Europejskiej podanych do wiadomości w pierwszych tygodniach czerwca br. w sezonie 2009/2010 w Polsce zebranych będzie około 27,6 mln ton zbóż w tym: pszenicy 9,3 mln ton, jęczmienia 3,6 mln ton, kukurydzy 1,8 mln

ton, żyta 3,4 mln ton, owsa 1,3 mln ton, pszenżyta 4,5 mln ton, pozostałych: w tym mieszanki zbożowe 3,8 mln ton.

Według prognoz Instytutu Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej w nadchodzące żniwa w Polsce zostanie zebranych 26,3 mln ton zbóż w tym: pszenicy - 8,6 mln ton, żyta - 3,3 mln ton, jęczmienia - 3,5 mln ton, kukurydzy - 1,8 mln ton.

IRiGŻ przewiduje, że w roku gospodarczym 2009/2010 zużycie zbóż może być mniejsze niż w poprzednim sezonie i utrzyma się na poziomie 26,3 mln ton. Utrzymujący się niski stan pogłowia trzody chlewnej wskazuje, że zużycie zbóż na pasze w sezonie 2009/2010 ukształtuje się na poziomie 16,4 mln ton. W swojej prognozie Instytut zakłada wzrost zużycia przemysłowego z 1,7 mln ton w roku gospodarczym 2008/2009 do 1,8 mln ton w nadchodzącym sezonie. Zapotrzebowanie zbóż do siewu oraz na cele konsumpcyjne utrzyma się na poziomie zbliżonym do poprzedniego roku.

Polski rynek zbóż jest silnie powiązany z rynkiem wspólnotowym i światowym. Wyjątkowa koniunktura na krajowym rynku po zbiorach w roku gospodarczym 2007/2008 wynikała między innymi z korzystnych zbiorów w Polsce oraz nieurodzaju, w krajach głównych producentów zbóż. W roku gospodarczym 2008/2009 widoczna była nadwyżka na rynkach światowych w tym również europejskim oraz w Rosji i na Ukrainie. W związku z tym znacznie spadły ceny również i w Polsce. Pod koniec czerwca br. średnie ceny zbóż kształtowały się następująco:

- pszenica konsumpcyjna - 571 zł/t (spadek w stosunku do analogicznego okresu 2008 r. o 28,8%),
- żyto konsumpcyjne - 357 zł/t (spadek o 50,9%),
- kukurydza - 684 zł/t (spadek o 10,3%).

W 2008 r., w stosunku do 2007 r., odnotowano bardzo wysoki wzrost cen towarów i usług zakupywanych na bieżącą produkcję rolniczą oraz przeznaczonych na cele inwestycyjne. Wg GUS, cena nawozów wzrosła średnio o 38,4% (w tym: fosforowych aż o 55,9%), pasz o 14,5%, środków ochrony roślin – o 9,9%, paliw – o 7,2%. Wzrost cen pozostałych grup środków do produkcji rolnej wynosił od 3% do 9%. Wzrost cen środków do produkcji rolnej w zasadniczy sposób przyczynił się do spadku dochodów rolników w 2008 roku.

Mając na uwadze istotny wzrost kosztów produkcji zbóż przy jednoczesnym obniżeniu cen rynkowych Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi wystąpił z wnioskiem na

posiedzeniu Rady Ministrów UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, które odbyło się w dniu 28.10.2008 r. o przygotowanie analizy kosztów produkcji zbóż oraz rozważenie możliwości podniesienia ceny interwencyjnej co najmniej do wysokości średnich kosztów ich produkcji.

Rynek cukru

Kwota produkcji cukru w Polsce od roku gospodarczego 2008/2009 wynosi 1 405 608,1 ton. Wg danych Związku Producentów Cukru w kampanii 2008/2009 wyprodukowano w Polsce 1 275 tys. ton cukru. Kampanię cukrowniczą 2008/2009 prowadziło 19 cukrowni. Buraki zebrano ze 187 tys. ha. przy średnim plonie 46,5 t/ha. Liczba plantatorów w 2008 r. wynosiła 40,9 tys. Powierzchnia przeciętnej plantacji to 4,57 ha. Wydajność cukru z buraków wynosiła w kampanii 2008/2009 15,04 %.

Rynek cukru w Polsce podzielony jest między 5 producentów. Ich udział w rynku w roku gospodarczym 2008/2009 przedstawia się następująco: Krajowa Spółka Cukrowa S.A. - 36 %, Südzucker Polska Sp. z o.o. - 26 %, Pfeifer & Langen Polska S.A. - 16 %, BSO Polska Sp. z o.o. - 13 % i Nordzucker Polska S.A. - 9 %.

Plantatorzy buraków cukrowych mają zagwarantowane co najmniej minimalne ceny skupu buraków kwotowych. Cena ta w roku gospodarczym 2008/2009 wynosi 27,83 euro/t, przy zawartości cukru 16%, a od roku 2009/2010 wynosić będzie 26,29 euro/t. W 2008 r. wszystkie skupione buraki cukrowe służyły do produkcji cukru kwotowego. Średnia cena skupu buraków cukrowych z 2008 r. wynosiła 103,70 zł/t.

Aktualne przepisy wspólnotowe przewidują rekompensatę (w formie tzw. płatności cukrowej) z tytułu obniżki cen skupu dla tych plantatorów, którzy kontraktowali buraki cukrowe w 2006 r., za tonę buraków kwotowych ze zbiorów 2008 r. plantatorzy otrzymali 39,45 zł.

Cena referencyjna cukru białego w roku gospodarczym 2008/2009 wynosi 541,5 euro/t, a od roku 2009/2010 wynosić będzie 404,4 euro/t.

W 2008 r. sytuacja finansowa przemysłu cukrowniczego uległa pogorszeniu porównaniu z latami 2006-2007, do czego przyczynił się w znacznej mierze spadek cen zbytu cukru w trzech pierwszych kwartałach ub. roku. Wzrost cen w pierwszych miesiącach 2009 r. stwarza szansę ponownej poprawy sytuacji finansowej tego przemysłu.

W związku z rezygnacją producentów cukru z części przysługującej im kwoty produkcyjnej oraz częściowym lub całkowitym demontażem cukrowni, producentom cukru, plantatorom i usługodawcom przysługuje pomoc w ramach restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego. W Polsce producenci cukru zredukowali swoje kwoty produkcyjne od roku gospodarczego 2008/2009 łącznie o 366 879 ton cukru.

Łączna pomoc wynikająca z restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego w Unii Europejskiej dla Polski w latach 2009-2011 wyniesie 322 mln euro, w tym:

- ponad 287,6 mln euro otrzymają producenci cukru, plantatorzy buraka cukrowego i usługodawcy;
- 34,4 mln euro pomocy w ramach programu na rzecz dywersyfikacji na realizację Krajowego Programu Restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego. Celem powyższego programu jest wspieranie zmiany profilu produkcji rolnej na inny niż uprawa buraków cukrowych oraz poprawa konkurencyjności przedsiębiorstw prowadzących działalność na terenach gmin dotkniętych procesem restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego. Na modernizację gospodarstw rolnych przeznaczono jest 10,3 mln euro, na przetwarzanie produktów rolnych na cele energetyczne 24,1 mln euro.

Rynek biopaliw

Zużycie biopaliw na rynku paliw transportowych (pochodzących z produkcji krajowej) wzrosło z poziomu 38,3 tys. ton w roku 2004 do poziomu 253,8 tys. ton w roku 2008.

Poziom krajowej produkcji biokomponentów w latach 2004 – 2008 w tys. ton.

<i>Rok</i>	<i>2004</i>	<i>2005</i>	<i>2006</i>	<i>2007</i>	<i>2008</i>
Wielkość produkcji (tys. ton)	38,3	98,1	119,0	137,9	253,82

Źródło: Raporty dla KE oraz raporty Prezesa URE i Prezesa ARR.

Produkcję biopaliw regulują przepisy ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych. Na podstawie przepisów ww. ustawy Rada Ministrów wydała Rozporządzenie z dnia 15 czerwca 2007 r. w sprawie Narodowych Celów Wskaźnikowych na lata 2008 – 2013 zobowiązujące podmioty wprowadzające paliwa do obrotu do uzyskania minimalnego udziału biokomponentów w ogólnej ilości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych wprowadzanych

do obrotu, w którym określiła procentowy udział biokomponentów w rynku paliw ciekłych na lata 2008-2014.

Udział biokomponentów w paliwach ciekłych dla 2009 r. został określony na poziomie 4,6% wartości energetycznej i będzie wzrastał w kolejnych latach do osiągnięcia w 2013 r. - 7,1%. Przyjęta w dniu 23 kwietnia 2009 r. przez Parlament Europejski i Radę Dyrektywa w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE zwiększa do 10% minimalny udział biokomponentów w paliwach transportowych jaki powinien zostać osiągnięty do 2020 roku przez poszczególne kraje członkowskie. Zobowiązania nakładane na państwa członkowskie oznaczają wzrost zapotrzebowanie na biokomponenty, co winno przyczynić się również do rozwoju krajowego rynku biopaliw.

Ministerstwo Gospodarki w „*Prognozach zapotrzebowania na paliwa i energię do 2030 roku*” stanowiących załącznik do projektu dokumentu „*Polityka energetyczna Polski do 2030 roku*” określiło, że w 2010 r. zapotrzebowanie na bioetanol wyniesie około 236 tys. ton natomiast na estry około 442 tys. ton. Do 2020 r. przewiduje się wzrost zapotrzebowania na bioetanol do poziomu 667 tys. ton, a na estry do 774 tys. ton.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi jednoznacznie prezentuje stanowisko, że rozwój rynku biopaliw winien być oparty na biokomponentach wytwarzanych w kraju z dostępnych surowców rolniczych pochodzenia krajowego, co daje gwarancję realizacji nie tylko celów środowiskowych, a przede wszystkim gospodarczych i społecznych. Konsekwencją stanowiska są podejmowane przez resort działania inicjujące i wspierające działania koordynatora tego rynku, czyli Ministra Gospodarki.

Ponadto Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi wielokrotnie informował Radę Ministrów o problemach występujących na rynku biopaliw i przygotował kompleksową informację dotyczącą realizacji *Wieloletniego programu promocji biopaliw lub innych paliw odnawialnych na lata 2008 – 20014*, w której przedstawiona została analiza obecnej sytuacji na krajowym rynku biokomponentów i biopaliw oraz ocena wpływu wdrożonych instrumentów prawnych na ten rynek. Po rozpatrzeniu ww. informacji Rada Ministrów, podejmie decyzje co do dalszych działań związanych z rozwojem rynku biopaliw w Polsce.

Ponadto należy zaznaczyć, że Minister Gospodarki przy dużym udziale merytorycznym Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, przygotował projekt programu

Innowacyjna Energetyka – Rolnictwo Energetyczne, który promuje i wspiera produkcję biogazu rolniczego. Celem tego programu jest stworzenie optymalnych warunków prawnych i organizacyjnych do rozwoju biogazowni rolniczych, zabezpieczenie źródeł wsparcia finansowego (publicznego) dla tych inwestycji oraz prowadzenie działań edukacyjno - promocyjnych w tym zakresie. Głównym założeniem programu, będącego elementem realizacyjnym „*Polityki energetycznej Polski do 2030 roku*” jest utworzenie, w perspektywie roku 2020, średnio jednej biogazowni rolniczej w każdej gminie, pod warunkiem posiadania na jej terenie odpowiednich zasobów surowcowych i warunków niezbędnych do uruchomienia takiego przedsięwzięcia.

Z poważaniem

Z up. Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi
PODSEKRETARZ STANU

Tadeusz Najewski